

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.332/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Fővárosi Törvényszék 52.K.704.172/2024/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 27.000 (huszonhétézer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként 2021. augusztus 1. és 2024. június 30. napja között (a továbbiakban: perbeli időszak) a helységi Rendőr-főkapitányság kerületi Rendőrkapitányság állományában szolgálatirányító parancsnoki beosztást látott el.

[2] A szolgálatirányító parancsnoki feladatok normatartalmát a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szabályozza, amelynek 4. pontja tartalmazza a szolgálatparancsnoki rendszer szabályait, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, koordinálását, ellenőrzését, a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalát, intézkedések megtételét, valamint a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosult felé történő továbbítása érdekében való működtetést. A szolgálatparancsnok a szolgálati idejének legalább 1/3-át a közterületi szolgálat és az őrszolgálatok ellenőrzésére, közös szolgálat ellátására köteles fordítani.

[3] A felperes perbeli időszakban irányadó releváns munkaköri leírásai alapján – előjárójának utasítására – a munkaköri feladatokon túl köteles volt végrehajtani a külön nem nevesített, (szolgálati) tevékenységi körébe tartozó, eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására végzettsége, szakmai ismeretei, tapasztalatai alkalmassá teszik.

[4] A felperes a perbeli időszakban - 2021. szeptember és 2022. július hónapok kivételével - általában a szolgálatok idejének 2/3-ában látott el járőrszolgálati feladatokat és más rendőrkapitányság illetékességi területén is többletfeladatot látott el, a munkaidő 50%-ában, ellentételezés nélkül; négy hónapot érintően (2022. június és szeptember, 2023. július és december) pedig csekély mértékben.

[5] A többletfeladatai ellátása miatti megbízási díj megfizetése iránti szolgálati panaszát az alperes vezetője 2021. augusztus 1. napjától 2021. szeptember 3. napjáig elévülés-, míg 2021. szeptember 4. napjától 2024. szeptember 4-ig megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[6] A felperes pontosított keresetében 1.101.531 forint megbízási díj és ezen összeg után 2023. március 6. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2.§ 2., 4., 24., 25., 28., 31. pontjait, 71. § (1)-(5) bekezdéseit, az ORFK utasítás 4., 15., 35. pontjait; a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) egyes rendelkezéseit, a rendőrség szervei

illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII.28.) IRM rendelet szabályozását, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. mellékletét és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló

33/2025. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10.§ (2) bekezdését jelölte meg. A megbízási díj mértékét 34 hónapra számítottan 2022. szeptember hónapig a rendvédelmi illetményalap 75%-ban, azt követően annak 100%-ában határozta meg; négy hónapot érintően (2022. június és szeptember, 2023. július és december) a csekély mértékű többletfeladatra tekintettel a minimum mértékben terjesztette elő az igényét.

[7] Álláspontja szerint a kinevezése szerinti beosztásához nem tartozó és ekként megbízási díjra jogosító többletfeladatokat látott el azzal, hogy a perbeli időszakban utasításra járőr(vezetői) járőrszolgálati, fogda-és objektumőri feladatokat és azt részben más rendőrkapitányság illetékességi területén hajtotta végre.

[8] Kérte továbbá az alperes perköltségben marasztalását a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban IMr.) 4. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján.

[9] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összegszerűségét vitatva. Állítása szerint a felperes által hivatkozott tevékenységek nem minősülnek többletfeladatnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresettel egyezően 1.101.531 forint megbízási díj és annak 2023. március 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint 57.100 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[11] Döntését a Hszt. 2. § 2., 4., 24-25. pontban, 71. § (1)-(7) bekezdéseiben – köztük a 71. § (1) bekezdés c) pontjában – foglaltakra alapította; figyelemmel volt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdése, 78. § (1)-(2) bekezdései, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdése szabályozására. Vizsgálta továbbá az ORFK utasítás szerinti szolgálatirányító parancsnoki munkakörét és a felperes kinevezése szerinti szolgálati helyét.

[12] A felperes személyes meghallgatása, valamint a csatolt okiratok alapján állapította meg a tényállást. A bizonyítás eredményeként rögzítette, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztáshoz képest a kimutatásokban feltüntetett TIK küldések, gépkocsizó járőrszolgálatok, fogda- és objektumőri, csapatszolgálati feladatok, közlekedési akciók során felmerülő feladatok a beosztásába tartozó feladatoktól elválnak, így ezek más szolgálati beosztásba tartozó feladatellátást valósítanak meg; elfogadta azon felperesi érvelést, miszerint a munkáltató szabadon csak az adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A felperes kinevezési okirata szerinti beosztását meghaladó szolgálati feladatok

többlatterheléssel jártak, többletfeladat ellátását eredményezték (Kúria Mfv.II.10.179/2011/4.).

[13] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján tartotta megalapozottnak a megbízási díjra való jogosultságot a fentiek alapján illetve azon az alapon is, hogy a szolgálati beosztás csak az adott kapitányság állománytáblázatával összefüggésben, az abban meghatározott munkakörök tekintetében értelmezhető: akár a más kerületben (helység1 területén bárhol) teljesített szolgálat, akár a más beosztásba tartozó (ugyanabban a kerületben végzett) feladat ellátásával a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el; az adott kerületi kapitányságon lévő beosztás két konjunktív feltételt jelent: jelenti egyrészt a feladat meghatározottságát és más munkakörbe tartozó feladatokkal való bővítésének tilalmát, másrészt jelenti az adott kerületi kapitányság illetékességi területéhez kötöttségét és más kerületi kapitányság illetékességi területén való feladatellátás tilalmát.

[14] Rögzítette, hogy az alperes néhány nap vonatkozásában vitatta a felperesi tényállításokat; a felperes által /5. sorszám alatt csatolt” Eligazítás a napi feladatok ellátásához” elnevezésű okiratok tisztázták az eltérő tényállítások kérdését, ez alapján az elsőfokú bíróság az F/2/A mellékletében foglalt tényeket (táblázati adatokat) fogadta el ítélezés alapjául. A kereset 2023. február 1-től kezdődő időszakra vonatkozó részével kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy annak feltételei megvalósultak és ezen időszakra előterjesztett keresetet is megalapozottnak találta. Rögzítette, hogy mindkét törvény által megkövetelt konjunktív feltétel teljesült: a „jelentős” mennyiség és az is, hogy a feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel.

[15] Rámutatott arra, hogy a perbeli időszakban a munkáltató folyamatosan, ismétlődően, állandó jelleggel bízta meg a felperest többletszolgálat ellátásával. Az összecszerúség tekintetében is helytállónak találta a felperes által előterjesztett kereseti kérelmet, ezért ennek megfelelően – a jogszabályokra, köztük a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr3.) 35. § (6) bekezdésére és a joggyakorlatra is utalva – az illetményalap 50-75-100%-os mértékével számítottan marasztalta az alperest.

[16] A felperes által felszámított perköltség mértékét a Pp. 82.§ (1) bekezdésre és 83. § (1) bekezdésére hivatkozással az IMr. 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján pernyertessége alapján a pertárgyérték 5%-ban állapította meg, melyhez a tárgyaláson való jelenléttel felmerülő készkiadást is hozzászámította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[17] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) és (5)-(6) bekezdéseit jelölte meg, továbbá az ORFK utasítás 4.,15., 35. pontjaira hivatkozott.

[18] Az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát kérte azon az alapon, mert a felperes kizárólag a kinevezésében (munkaköri leírásában) és az ORFK utasításban foglalt feladatokat látta el, így többletfeladata nem keletkezett. Azzal érvelt, hogy a törvényszék nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem az eredeti besorolás szerinti munkáján túl, hanem amellet, nem tényleges többletfeladatként végezte tevékenységét; továbbá járőrpáros parancsnokaként, a szolgálatirányító parancsnoki

beosztáshoz tartozó részfeladatot látott el, mely alapján irányította az állomány napi tevékenységét, szakmai ellenőrzést gyakorolt, szükség esetén tevékenységével, vagy koordinációjával segítette az eredményes intézkedések végrehajtását, így többletfeladat ellátására nem került sor. Előadta, hogy az ORFK utasítás és a felperes munkaköri leírása egymással összhangban állóan szabályozzák a felperes munkavégzését, azokat a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni; nem egymás kizárására, hanem egymás kiegészítésére szolgálnak.

[19] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a 2023. február 1. naptól terjedő időtartam vonatkozásában nem vizsgálta a megelőző időszakban végzett többletfeladat ellátásához képest a 2023. február 1-től feltételként jelentkező jelentős mértékű többletfeladat megvalósulását. Álláspontja szerint a megelőző időszakkal összehasonlítva 2023. február 1. napjától 2024. január 31. napjáig a felperes munkavégzésében, annak mennyiségében, minőségében a korábbiakhoz képest változás nem állt be, így többlettényállási elem nem áll fenn, ezért a kereset jogalapja erre az időszakra hiányzik, így a marasztalási összeget e hónapokra eső megbízási díj összegével csökkenteni szükséges.

[20] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alperes nem vitatta, az általa megjelölt jogszabályok és normák vonatkozásában azonban nem fejtette ki, hogy milyen indokkal tartja jogszabálysértőnek az elsőfokú döntést. Rámutatott arra, hogy az ORKF utasítás alapján megállapítható, hogy a szolgálatparancsnok közterületen töltött ideje során nem járőrszolgálatra, hanem az alárendelt állomány ellenőrzésére, felügyeletére és irányítására köteles, vagyis a járőrszolgálat közvetlen ellátása nem tartozik a beosztása keretei közé, illetőleg fogda és objektumőri feladatra nem is vehető igénybe. A teljesített többletfeladatot az elsőfokú bíróság is jelentősnek értékelte a teljes peresített időszakban, a felperes kiemelte, hogy nem feltétele a megbízási díjnak, hogy a 2023. február 1-jét megelőző időszak jelentős munkaterheiben további emelkedés következzen be annak ellenére, hogy tendenciaszerűen ez is megfigyelhető. A fellebbezés a megbízási díj összegszerűségét kifejezetten nem támadta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[21] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[22] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak és gyakorlata figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban pedig az alábbiakra mutat rá.

[23] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet csak anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással támadta, kizárólag a jogalap tekintetében, – bár az eltérő illetékességi területen végzett többletfeladatellátást nem vitatva – kérte annak anyagi jogi felülbírálatát. A Fővárosi Ítéltábla kizárólag a fellebbezésben állított anyagi jogszabálysértésekből fakadó téves jogszabályértelmezés körében foglalhatott állást, a jogalapi érvek és jogszabályi rendelkezések értelmezése helytállóságát és a közjogi normák alkalmazása jogszerűségét jogkérdésként vizsgálta.

[24] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a járőri(járőrvezetői), illetve a szolgálatirányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás. A járőrszolgálat fogalmából következően a járőr(vezető) szolgálati beosztásba tartozó feladat a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése, amelynek során a járőr(vezető) különböző, a jogszabályban meghatározott feladatokat lát el. Ezzel szemben a szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. Az ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A BMr1. alapján a járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. Az eltérő beosztásokhoz különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. Mindezt, továbbá azt, hogy az eltérő munkaköri leírások, besorolások teljesen más feladatellátási kötelezettséget vonnak maguk után az alperes sem vitatta, csupán arra hivatkozott, hogy azt a munkaköri leírás szerint el kellett látnia a felperesnek.

[25] A felperes által végzett járőrszolgálatok, TIK küldések, gépkocsizó járőrszolgálatok, csapatszolgálati feladatok, közlekedési akciók, rendezvénybiztosítások, fogda- és objektumőri feladatok túlmutatnak a felperesi beosztáson, ekként a szolgálatirányító parancsnok munkakörbe nem tartozó többletfeladatok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálatparancsnoki beosztás (munkakör) nem tartozott a felperes munkakörébe, és a felperest nem lehetett a perbeli időszakban sem egyszerre több beosztásba (munkakörbe) kinevezni. Helytállóan hívta fel a Kúria által kimunkált joggyakorlatot is, miszerint a munkáltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg. A Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás tehát nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4. – BHGY K-MJ-2017-1, Kf.VIII.39.804/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-23).

[26] A munkaköri leírás alapján az egyéb feladat olyan utasítások elvégzését jelentheti, amelyek által a másik beosztás nem üresedik ki. A felperes munkaköri leírása a

szolgáltatírányító parancsnoki munkakör ellátásához tartozó szolgálati beosztásba tartozó feladatokat rögzítette. Ezen szolgálati feladatok között az általános jelleggel ellátandó (a perben értékelt) járőrszolgálatok nem találhatók, ezért mindazon esetekben, amikor a felperes járőrszolgálat ellátására volt kötelezve, többletfeladatot látott el.

[27] Az alperes fellebbezésében tévesen értelmezte az ORFK utasítás 15. és 35. pontjait, amelyek a egyrészt a felperes feladatairól pozitív szabályozást adnak, ám egy adott beosztás keretein belül, ekként nem értelmezhetők oly módon, hogy a járőrszolgálati és járőr(vezető) jellegű egyéb feladatok a felperes beosztásába tartoznának; a kísérőőri feladatokat pedig kifejezetten tiltják.

[28] A Járőr Szabályzat felperes által hivatkozott pontjai figyelembevételével az ORFK utasítás 15. pontja szempontjából a szolgálatteljesítési idő legalább 1/3-ának a közterületen ellátottsága nem tartalmi, hanem kizárólag helyszíni meghatározás, és nem azonosítható a járőr(vezető)i munkakör ellátásával. A tartalmi meghatározás szerint a közterületen végzett feladatok az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzését, szakmai irányítását, felügyeletét szolgálják. Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytállóan vizsgálta és állapította meg, hogy a felperes szolgáltatírányító parancsnoki beosztásához képest a járőr(járőrvezető) jellegű feladatellátás többletfeladatot jelentett; helytállóan vonta le a következtetést a rendszeres többletfeladatellátásra. A perben nem volt vitatott, hogy a felperest szolgáltatírányító parancsnoki feladatai elvégzése alól nem mentesítették, így az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[29] A másodfokú bíróság nem értett egyet a 2023. február 1. napjától hatályos Hszt. 71. § (3) bekezdésére vonatkozóan kifejtett fellebbezési érveléssel sem. E szabály alapján a hivatásos állomány tagja akkor jogosult megbízási díjra, ha a 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez, és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízási nem eseti jellegű. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a két vizsgálati szakaszt nem különítette el. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a többletfeladat ellátása kapcsán a nem eseti jelleg vizsgálata a Hszt. módosítást megelőzően is követelmény volt (azt a bírói gyakorlat egyértelműen kialakította), ugyanakkor vitán felül áll, hogy – többletfeladat ellátása esetén – a jelentős többletmunka végzése külön vizsgálandó, konjunktív tényállási elemnek minősül. Ugyanakkor a módosított jogszabály nem tartalmaz előírást arra, hogy a jelentős többletfeladatnak a módosítást megelőző időszakhoz képest viszonyítva kell fennállnia; a felperes megbízási díjra tehát akkor válik jogosulttá, ennél fogva a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az elvégzett többletfeladatok jelentősnek minősülnek-e. Erre figyelemmel a jogosultság feltételeit minden időszakban önállóan értékelve kell megítélni, így mivel a Hszt. módosítását követő időszakban a többletmunka jelentős mennyisége megállapítható volt, a megbízási díj jogalapja ezen időszak tekintetében is fennállt, az elsőfokú ítéleti álláspont e körben is megalapozott volt.

[30] A megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapított mértékét illetően az ítéltábla a törvényszék mérlegelési tevékenysége jogszerűségének körében nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek arra vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[31] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[32] A perveztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 2025. február 8.-tól hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 7. §-ára figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[33] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 88.122 forint.

[34] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 2.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró

